

Lenka Nová

„Jako šansoniérka se necítím, ale slza mi na pódiu občas ukápně“

Loňské album *Dopisy* vydala Lenka Nová zrovna v časech začínající pandemie. A sama říká, že možná i vzhledem k nelehké době její písně o to více zarezonovaly. Na začátku přitom byly skutečné a často velmi osobní dopisy od fanoušků. „Neuvědomila jsem si, že budu vstupovat do jejich nejintimnějších životních situací, ať už jsou krásné, nebo velmi smutné,“ říká zpěvačka.

TEXT: JOSEF MARTÍNEK, FOTO: SALIM ISSA

Od vydání vašeho zatím posledního alba *Dopisy* uplynul rok. Vzpomenete si, kdy jste vy sama někomu poslala psaní klasickou poštou? Je vám papírová korespondence i v dnešní on-line době blízká?

Na psaní dopisů si už asi nevzpomenou, bude to hodně dávno. Nejspíš někdy ve škole, vím, že jsme si psali s jedním chlapcem z Anglie, nedávno mi poslal fotku, že ty dopisy našel. Jsou krásné, všemožně pomalované, byla to VML – velká mezinárodní láska. Pořád ale posílám pohledy z cest. Už je to ale taky „old school“, sehnat známky je občas docela problém. Víam, že jsem se naposledy poměrně zapotila v Paříži, než jsem je sehnala, ale zase jsem se dostala na místa, kam bych se jinak nepodívala. Pohledy byly vlastně inspirací k písničce *Z cest*, která je na albu.

Témata písní pro album vzešla ze skutečných dopisů, které vám posílali fanoušci. Uvedla jste, že jich přišlo něco kolem stovky. Dokážete říci, který z nich vás zasáhl nejvíce?

První, na který si vždy vzpomenu, je dopis Petra Š. jeho zesnulé ženě. Je napsán tak, že nejdřív čtete opravdu krásný, obdivný dopis zamilovaného muže a teprve v závěru pochopíte skutečnost, že tato milovaná bytost už nežije. Doteď si pamatuju na to, jak jsem ho poprvé četla a jak moc mě to zasáhlo. Jeho žena byla navíc velmi mladá, když zemřela, a on se teď stará o jejich dvě malé děti.

Jednu věc jsem si dopředu neuvědomila – že díky sbírání osobních dopisů od fanoušků, které ale osobně neznám, budu vstupovat do jejich nejintimnějších životních situací, ať už jsou krásné, nebo velmi smutné.

Protože tím spouštěcím momentem pro napsání dopisu bývá vždy něco extrémního, ať už je to láska, samota nebo ztráta. Ocitla jsem se opakovaně v roli jakéhosi spojence v těžké situaci, od kterého je očekávána podpora nebo minimálně pochopení. Toho jsem se samozřejmě ráda zhostila. A pokud se mi podařilo aspoň nějakou složitou situaci ulehčit, budu za to ráda. A aby si posluchači mohli představit, z čeho jsme čerpali, nechala jsem čtyři z těchto dopisů načíst mými přáteli a skvělými herci na fyzický nosič.

Bylo pro vás při výběru důležité, aby se náměty písní shodovaly s tím, čím jste se v životě zrovna sama zabývala? Témata skladeb jsou totiž různorodá, je v nich vyznání pisatele zesnulému otci, vzkaz mladšímu já a třeba i zamyšlení nad tím, jak lidé vnímají existenci Boha.

Chtěla jsem, aby album bylo tematicky pestré, protože i téma je pestré a byla by škoda té možnosti nevyužít. Samozřejmě že se mě musí každý text nějakým způsobem dotýkat, musí mi dát možnost si do něj projektovat nějaký svůj osobní příběh, aby to ve výsledku bylo autentické a uvěřitelné.

Celkově ve vaší tvorbě převažují spíše vážnější a přemýšlivější témata. Řekla byste, že hloubka sdělení je pro vás jako zpěvačku na prvním místě?

Spíš bych řekla, že je u mě na prvním místě právě uvěřitelnost a samozřejmě taky kvalita. To, že zpívám vážnější písně, je spíš proto, že mi to nějakým způsobem jde. Já bych zpívala i veselé písně, ale ode mě to vyzní spíš směšně. Mojí hranicí je lehká ironie a to si dám s chutí. Ono je i pro koncertní program důležité ho občas odlehčit, aby diváci po koncertě ze samé závažnosti neodešli v horším stavu, než v jakém přišli.

Je pravda, že nemáte ráda, když vás lidé nazývají šansoniérkou? Co vám na tomto označení nevyhovuje?

Možná je to nějaká moje osobní představa teatrální, lehce hysterické ženy s vráskou na

čele, plačící na pódiu. A tou já se necítím, i když mi někdy slza ukápne, to přiznávám. Ale spíš je to tím, že písničky, které s přáteli děláme, nejsou žánrově čisté. Pro každou píseň použijeme to, co text zrovna potřebuje. Takže mám písničky,

kteří by mohly být úplně v klidu označené za country, jazz, alternativu nebo rock. Ale pokud půjdeme po původním významu slova chanson, tak zpěvačka písní jsem, to je fakt.

Vyhledáváte vy sama jako posluchačka šansony?

Moc často ne, někdy si je ale velmi ráda poslechnu, když mám tu správnou náladu. Koncerty francouzských šansoniérů jsou strhující. A ráda mám samozřejmě i Hapku s Horáčkem, naši měli jejich desky doma, často jsme je poslouchali. O to víc si cením toho, že jsme udělali s Michalem Horáčkem krásné album Čtyři-

Pro každou píseň použijeme to, co text zrovna potřebuje. Takže mám písničky, které by mohly být úplně v klidu označené za country, jazz, alternativu nebo rock. Ale pokud půjdeme po původním významu slova chanson, tak zpěvačka písní jsem, to je fakt.

cítka a taky odehráli spoustu koncertů, na které moc ráda vzpomínám. Třeba se nám ještě podaří něco společně vytvořit.

Koncerty k albu Dopisy jste z pochopitelných důvodů musela odložit. Je pro interpreta vůbec možné něčím alespoň částečně nahradit přímý kontakt s jeho publikem, které dává zpětnou vazbu „teď a tady“?

Odehráli jsme několik streamovaných koncertů, protože jsme chtěli lidem alespoň v nějaké formě nové písničky zahrát. Ale tam jsme se utvrdili, že zrovna tento moment sdílení, v jeden okamžik na jednom místě, je opravdu nenahraditelný

a nepřenositelný. Částečně jsem zpětnou vazbu na Dopisy získala během prodeje alba a merche přes svůj e-shop, kde jsem byla v přímém kontaktu s fanoušky při vyřizování jejich objednávek, kdy jsme si při té příležitosti napsali i něco hezkého z těch našich izolací. A ke své velké radosti jsem mohla sledovat, jak se albu daří, jak bylo výborně přijato a jak mnoha lidem dělá tuto nelehkou dobu příjemnější.

Řadu koncertů jste v posledních letech absolvovala jen po boku klavíristy Petra Maláska, sérii jste symbolicky nazvala Ve dvou. Aby taková vystoupení fungovala, je jistě potřeba, aby si oba protagonisté vzájemně „sedli“. Podařilo se vám s Petrem Maláskem hned od začátku sladit?

Začalo to právě osobní sympatií. Potkali jsme se několikrát během koncertů s Michalem Horáčkem, kdy s námi Petr hrál. Je to velký profesionál, výborný muzikant a taky příjemný společník. Myslím, že je důležité i to, co se odehrává v šatně, než člověk vystoupí na pódium. Když přicházíte už dobře naladěni, v pohodě a klidu, pak se to odrazí i na vaší souhře během koncertu. To ale není samozřejmě všechno. Petr má výborné cítění hudby a rytmu, naslouchá tomu druhému a taky dokáže upřednostnit písničku jako celek před vlastním výkonem, což není vůbec běžné. Ale pro koncert, jeho dramaturgii, tempo a atmosféru, je to zásadní.

Že nám to bude fungovat, jsme zjistili už na koncertech s Michalem Horáčkem. Ale samozřejmě to chtělo nějaký čas, než jsme vychytali drobné detaily, než jsme našli ta správná tempa, intenzitu různých částí koncertu, také pořadí písniček. Zrovna na tohle se nijak dopředu připravit nedá, to přijde až po určité době pravidelného hraní.

Platí pro vás na pódiu, že čím komornější pojetí, tím niternější prožitek?

Neřekla bych, záleží na konkrétním koncertě, konkrétní písni, jak se ten den cítím, jak se cítí spoluhráči, jak nám to společně sedne. A když se to všechno sejde v dobré konstelaci, přichází velmi

silné prožitky – a je jedno, kolik hráčů zrovna na pódiu je. Jsem velmi ráda za to, s jakými výbornými muzikanty můžu hrát, nesmírně si toho vážím. Jsou to navíc moc fajn lidi, což je pro mě s přibývajícím věkem čím dál důležitější.

Místo podzimních koncertů jste vyrazila do Slovinska, kde jste u moře natočila videoklip k písni Pro Boha. Našla byste ještě nějaká další neplánovaná pozitiva, která vám pandemie přinesla?

Trávím víc času se svou dcerou, za což jsem velmi ráda. Teď bych už ale dětem

přála, aby mohly být víc se svými kamarády, je to už dlouhé. Taky se mi podařilo po velmi dlouhé době mentálně vypnout. I když jsem dřív měla volno, stejně jsem úplně nedokázala nemyšlet na to, co mě čeká, co bych chtěla

je vlídné, se k němu vracejí, z čehož mám samozřejmě velkou radost.

Taky jsem se po dvaceti letech znovu postavila na běžky, které jsem v mládí nesnášela, a teď mě hodně baví. Všem bych nám přála, aby se situace postupně

a měla ještě udělat a zařídít. Hlavu jsem zaměstnávala pořád a už jsem někdy cítila, že hůř hledám motivaci. A možná, a to jen odhaduju, pandemie pomohla i albu Dopisy. Naše písničky najednou v této době víc rezonovaly, lidé měli víc času si v klidu doma sednout a album si poslechnout. A díky tomu, že to album

uklidnila a začala přicházet pozitiva, která už s pandemií nebudou mít nic společného. Věřím, že si je o to víc užijeme. ☑